

A sírok mérete, alakja, iránya is igen változatos, csakúgy, mint a mellékletadás mértéke. Melléklet nélkül eltemetettek, egy-egy, a ruházathoz tartozó, viseleti helyzetű ékszer viselői sírjai éppúgy megtalálhatók voltak a temetőben, mint a gazdag mellékletű sírok. Az egymásra temetkezések miatti részleges bolygatáson kívül is több, erősen bolygatott, feldúlt sírt találtunk. A hamvasztásos rítussal eltemetettek a temető DK-i részén koncentráálódtak, míg a csontvázas sírok főként a Ny-i részen kerültek elő. A sírcsoportok között időbeli eltolódást is meg lehet figyelni. A hegyoldal lábánál, a temető Ny-i részén szabályos rendben álltak a kőlapokból összeállított sírok, melyek mindegyike feldúlt volt, több személyhez tartozó, részleges csontvázmaradványokat tartalmazott. A sírok a budai hegyekben található édesvízi mészkőből készültek. A Bécsi úthoz közeli K-i sávban kevés temetkezés maradt ránk, s ezt a számot csak részben magyarázza a későbbi tereprendezés pusztítása.

A temető kiemelkedő jelentőségű lelete a 162. számú sír, mely egy lovakkal együtt elföldelt római kocsi maradványait rejtette. A temetkezésre a temető használatának korai szakaszában kerülhetett sor, s egy 4. században eltemetett leány sírja csak kis részét rongálta meg. A kb. 3,6×3,6 m méretű, a sziklák közé mélyített gödör É-i oldalán voltak csak égésnyomok. A farészek szenesedésének mértékéből, a lómaradványok épségéből a máglya lefojtását feltételezhetjük. A két lovat a helyszínen taglózták le, s dobták a sírgödörbe, a szétzedett kocsi részeivel egyidejűleg. Az ásatás során tett megfigyelések alapján egy négykerekű, kevés bronzdíszítménnyel ellátott kocsi került a sírba. Az igen nagy nedvességtartalmú talaj miatt vasalkatrészei erősen korrodáltak, rossz megtartásúak, formájuk kivehetetlen. A temető használati idejének másik ellenpontjaként említhetjük a hegyoldal lábánál épségben fekvő női csontvázat, melynek ujján jelentéktelen kinézetű, egyszerű bronzgyűrű volt. A gyűrű felirata – IHS – bizonyítja, hogy viselője kereszténynek vallotta magát.

Munkatárs: Anderkó Krisztián ásatási technikus.

FACSÁDY ANNAMÁRIA

68. Budapest, III. Bécsi út 181–185.

Ró

2004. április 9. és május 11. között építkezést megelőző feltárást folytattunk a telken. Az épület alapozási síkjával csak a K-i területen és a liftaknával érintették a régészeti rétegeket, ezért a feltárást két 33,5×5,8 m-es felületen nyílt lehetőségünk elvégezni. A legkorábbi római jelenségeket két kisebb lemélyítésben figyelhettük meg, amely hamus-faszenes planírozási rétegek, feltehetően a környező telkek területére is kiterjedtek. Ezeket a rétegeket vágták át az épületek kőalapozásaival. A kőalapozású, vályog felmenő falú, fehér vakolatú épületek a katonaváros első kiépítésével hozhatók összefüggésbe. A vályogból épített felmenő falat több helyen 60 cm magasan eredeti formájában találtuk meg, sajnos a

későbbi bolygatások miatt azok eredeti mérete és iránya pontosan nem határozható meg. A kőalapozású épületek megszüntetésével egy É–D-i irányú utat létesítettek. Az utat később egy K–Ny-i irányú árokkal vágták át, amelyre a Ny-i irányból, a hegyről időszakonként lezúduló sártömeg miatt volt szükség. Ezt követően alakíthattak ki kemencéket a környéken, amelyeknek már csak a planírozási rétegeit figyelhettük meg. A hegy felől érkező sárga agyagtömeg agyagába keverten, amely a kemence-planírozásokat is borította, szintén megfigyelhettük a vörös paticsdarabokat. A 2. század első felére keltezhető két különböző periódusú K–Ny-i irányú falrészlet, amelyek közül a korábbi kővel és téglával vegyesen készült, a későbbi esetében egy kötőanyag nélküli kőalapozás sarokrészletét figyeltük meg. A későbbi falsarok felhasználásával és átépítésével készítették el a K–Ny-i irányú téglából épített csatornát, amely szintén a 2. század első felére keltezhető. Maga a csatorna egy sóderes K–Ny-i utat határolt É-ről.

A terület déli végében feltárt, legkésőbbi objektum egy szögletes égetőhely vagy kemence, amelynek kora – a leletek hiánya miatt – egyelőre nem határozható meg.

KIRCHHOF ANITA

69. Budapest, III. Bécsi út 260.

Ő, Ró, Ú

2004. október 26. és november 26. között szondázó jellegetű kutatást végeztünk a telekcsoporton (hrsz.: 20089/11–12). A mintegy 70 m hosszan két szakaszban 8 m, illetve lépcsőzetes kialakításban 8 m és 3 m szélességben megnyitott szondázó árunk iránya hozzávetőleg K–Ny-i, a Bécsi útra merőleges. Az árok K-i szakaszán a felszíntől számított 2 m mélységig a megvizsgált rétegek mindegyike újkorinak bizonyult. A terület útként való használatának több fázisa mellett a 18–19. századi szőlőművelés nyomait és az erőteljes, természetes üledékképződést, továbbá időszakos patakok hordalékát dokumentáltuk.

Az árok Ny-i szakaszán kisebb felületen kísérletet tettünk az altalaj elérésére. A legkorábbi, szórványként őskori kerámiákat is tartalmazó humuszréteg alját itt több mint 3 m mélyen találtuk meg. A Ny-i árokszakaszon is több természetes hordalékként meghatározható, de részben ókori, apróköves objektum mellett a szonda Ny-i végében 18 m hosszan volt követhető egy kötőanyag és alapozás nélkül épített, K–Ny-i irányú, legalább kétszer megújított római kőfal, mely részben támfal, de főként kerítőfal szerepét tölthette be, és egy közeli, eddig ismeretlen villagazdasághoz tartozhat.

T. LÁNG ORSOLYA – HAVAS ZOLTÁN

70. Budapest, III. Testvérhegy, Bécsi út 310.

Ró

2004. május 13-án a leendő 1. épület földmunkáit kísértük figyelemmel.